

„Смисълът на живота винаги се променя, но никога не престава да съществува.“

За какво живеем? Дали за да ядем, да пием, да спим и да оставяме дните да отминават, чакайки нещо да ни се случи? Дали смисълът на живота се крие в това да сме щастливи, или да правим останалите щастливи, или и двете...? Много хора са си задавали тези въпроси. Някои от тях смятат, че всеки има определена мисия на Земята или, че живота е преходно състояние на душата. Но, нещата не са толкова сложни!?

За да имаме пълноценен живот е нужно да се оглеждаме. Трябва да опознаваме заобикалящия ни свят, да извличаме положителното от всичко около нас и малко по малко, ще израстваме всеки ден. Ще си поставяме цели, ще ги постигаме. Ще имаме мечти, те ще стават реалност, или няма да стават... И така, побеждавайки в нашите малки битки със себе си и света, ще се превърнем в щастливи и доволни хора.

До скоро не си представях живота си без танци. Те бяха моята цел, моето бъдеще. Разбирам какво е искал да каже Франкъл, защото мислех, че не ме бива за нищо друго и че живота ми без танците би бил изгубен. Е, днес съм преминала този етап от живота си, все още танцувам, но вече имам други цели и мечти, а утре ...ще бъдат други. Какво стана ли? Ами може би просто порастнах. Сега за мен има неща, за които има повече смисъл да се боря, които имат по-голямо значение, а утре ще бъдат други.

Нека се сетим за тези хора, които всеки ден срещаме, но не забелязваме. Да не би наглед усмихнатата учителка да е мечтала ден и нощ да работи сред цинизми и невъзпитани и груби деца, които нямат капка уважение? Не, разбира се. И тя е искала да прави велики неща. Може би да пълни театрални зали с многобройна публика или да напише книга. А продавачката в кварталния магазин? Тя сигурно е искала да посети велики места, да промени света с идеите си. Къде са тези мечтатели днес? Нима мечтите им са били неосъществими? Не, просто днес смисълът на живота им е друг. Днес те са порастнали. За тях вече е важно да виждат усмивката по лицата на децата си, да правят щастлив съпруга си, да усещат спокойствие и благоденствие в дома си.

Точно както дърветата се сбогват с листата си на есен, така и ние виждаме как мечтите ни ни напускат и понякога се чувстваме празни и голи. Опитваме се да намерим смисъла, но е трудно. Понякога дори твърдим, че не си заслужава да живеем. Губим надежда. Замръзваме, покрити от дебела снежна покривка. Но както за дърветата, така и за нас ще дойде момент, в който ще ни радват песните на птиците и топлия полъх на вятъра. Просто трябва да изчакаме пролетта.

Анджела IX б клас